

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.309 van 9 juli 2013
in de zaak A. 200.157/XII-6586**

In zake: Kim MAES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Johan Durnez en Erwin Goffin
kantoor houdend te 3050 Oud-Heverlee
Waversebaan 134a
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD AARSCHOT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Nysten
kantoor houdende te 3000 Leuven
Brusselsesteenweg 62
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de gemeenteraad van de stad Aarschot van 14 maart 2011 houdende goedkeuring van het ‘politiereglement op de terrassen’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 juni 2013 en is voortgezet op 25 juni 2013.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erwin Goffin, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Steven Nysten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft, behalve wat de kosten betreft, een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker baat aan het Statieplein 10 te Aarschot een horecazaak uit.

Op de zitting van 14 maart 2011 keurt de gemeenteraad van de stad Aarschot een reglement goed in verband met de ingebruikneming van de openbare ruimte door de plaatsing van terrassen door horecazaken. Dit reglement treedt in werking op 1 april 2011. Dit is het bestreden reglement. Het onderwerpt de uitbreiding van de horecazaak door middel van een terras op het openbaar domein aan een vergunning, uitgereikt door het college van burgemeester en schepenen. Luidens artikel 1 is het van toepassing “voor diverse zones en gebiedsomschrijvingen”. Door partijen wordt niet betwist dat de horecazaak van verzoeker zich bevindt in zone II.

3.2. Op 28 april 2011 dient verzoeker bij de stad Aarschot een aanvraag in tot het verkrijgen van een terrasvergunning voor het jaar 2011.

Op 20 juli 2011 wordt deze vergunning aan verzoeker verleend. De vergunning wordt verleend voor een verhoogd plateau in hout, losse parasols en losse windschermen.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp en ontvankelijkheid van het beroep

4.1. In het auditorsverslag stelt de met het onderzoek van de zaak belaste auditeur vooreerst vast dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat het voorwerp van het beroep moet worden beperkt tot artikel 4, paragrafen 1 tot 3, van het bestreden reglement, zonder dat verzoeker zulks tegenspreekt in een laatste memorie, die hij immers niet indient.

Het voorwerp van het beroep is bijgevolg beperkt tot voormeld artikel 4, paragrafen 1 tot 3:

“Artikel 4 : Vormgeving

§ 1. Zijkanten en voorzijde van de terrassen

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 3, mogen de zijkanten van het terras (scheiding tussen 2 terrassen) uit windschermen bestaan of, waar geen windschermen worden of kunnen worden geplaatst, wordt de scheiding tussen 2 terrassen op een andere manier visueel aangeduid b.v. door klinknagels of tijdelijke markering.

Op windschermen zijn de volgende bepalingen van toepassing :

De windschermen worden geplaatst aan de zijkanten van het terras, in het verlengde van de zijdelingse perceelsgrenzen van de betrokken horecazaak en aan de voorzijde, t.t.z. de zijde langs de kant van de straat of het plein.

De windschermen mogen nooit de vrije doorgang (4.00m) voor de hulpdiensten verhinderen.

In zone I worden de windschermen geplaatst aansluitend bij de voorgevel van de horecazaak. De windschermen aan de voorzijde (kant van het plein) staan evenwijdig aan en maximaal 7.50 meter van de voorgevel van de horecazaak.

In zone II dient er een obstakelvrije zone van 1.50 m vrij te blijven tussen de gevel van de horecazaak en de windschermen .

De windschermen in zone II staan op een afstand van de voorgevel die

afhankelijk is van de beschikbare ruimte; deze afstand wordt vastgelegd op het plan behorende bij de vergunning.

De windschermen worden uitgevoerd in volgende kleur: RAL 9007

Tussen 2 aanpalende horecazaken wordt er slechts 1 wand toegelaten.

Voor zomerterrassen hebben de windschermen langs de zijkant een maximum hoogte van 1.50m. De panelen langs de straatzijde of plein mogen niet hoger zijn dan 1.50 m. De schermen zijn opgebouwd uit 2 gelijke delen, waarvan het onderste is uitgevoerd in gezuurd gehard glas of gelijkwaardige folie. Op de bovenste panelen mag het logo van de zaak en de naam van de sponsor in het glas aangebracht worden via zandstralen of chemisch procedé. Bij zomerterrassen mogen de windschermen niet in de verharding verankerd worden. De windschermen dienen verwijderd te worden na het seizoen.

Voor winterterrassen mogen de windschermen aangepast worden aan de constructie. Zij bestaan uit glazen panelen waarvan het onderste uitgevoerd is in gezuurd gehard glas. De panelen die geplaatst worden langs de zijde van het plein of de straatzijde mogen niet hoger zijn dan 1.50 m. In zone I en II mag op de bovenste panelen het logo van de zaak en de naam van de sponsor in het glas gezandstraald worden of via chemisch procedé. In de stijlen mag led-verlichting worden aangebracht.

§ 2. Terrasoverdekkingen en parasols

Op terrasoverdekkingen zijn de volgende bepalingen van toepassing :

- De gehele oppervlakte van de terrasoverdekking moet in dezelfde kleur worden uitgevoerd. (geen strepen of bollen e.a.) Voor zone I moet de kleur in de hele zone dezelfde zijn. Voor zone II wordt er per straat een kleur vastgelegd. Er mag alleen tekst of tekening op voorkomen indien deze uitgevoerd wordt in RAL 9007.

- Er dient een vrije hoogte voorzien van min. 2.50m

- De kleur wordt vastgelegd door het College van Burgemeester en Schepenen in gemeen overleg met de horeca.

Op parasols zijn de volgende bepalingen van toepassing :

- De gehele oppervlakte van de parasol moet in dezelfde kleur worden uitgevoerd. Deze kleur moet identiek zijn aan de kleur van een eventuele terrasoverdekking. Voor zone I moet deze kleur in de hele zone dezelfde zijn. Voor zone II wordt er per straat een kleur vastgelegd door het College van Burgemeester en Schepenen in gemeen overleg met de horeca.

- De grootte en model van de parasol is vrij te kiezen.

- De parasols mogen niet voorzien zijn van overhangende flappen, er mag alleen tekening of tekst op voorkomen die uitgevoerd is in RAL 9007.

- De parasols mogen niet uitsteken buiten de begrenzingen van het terras.

- De parasols die niet aan de gevel worden bevestigd, moeten geplaatst worden voorzien van een voet, die dermate stevig en zwaar is, dat de parasol niet omvalt of wegwaait.

De houder van de vergunning kan naast een terrasoverdekking ook gebruik maken van parasols. Indien gekozen wordt voor een combinatie van terrasoverdekking en parasol(s), moeten deze steeds van dezelfde kleur en materialen zijn.

§ 3. Meubilair (andere dan terrasoverdekkingen en parasols)

Er wordt een vrije keuze in meubilair toegestaan. De keuze van meubilair wordt vooraf ter goedkeuring voorgelegd aan het College van Burgemeester en Schepenen. Het meubilair volgt de recente modetrends. Op eenzelfde terras moet alle meubilair tot dezelfde reeks behoren, van zelfde kleur en materiaal zijn.

Op het meubilair mag geen reclame aangebracht zijn.

Het meubilair van het zomerterras mag niet op het openbaar domein gestapeld worden, maar dient verwijderd tijdens de winterperiode. (vanaf 1 november tot en met laatste dag van februari).

Het winterterras mag niet gebruikt worden als stapelruimte.”

4.2. Verwerende partij stelt in de memorie van antwoord de ontvankelijkheid van het beroep in vraag. Volgens het auditoraatsverslag is het beroep zonder meer ontvankelijk. Dit wordt door verwerende partij niet meer tegengesproken in de laatste memorie, waar zij enkel wat de middelen betreft nog repliqueert op het auditoraatsverslag. Die proceshouding doet aannemen dat verwerende partij zich schikt naar de conclusies van het auditoraat ter zake en haar oorspronkelijke twijfels over de ontvankelijkheid van het beroep niet handhaaft.

4.3.1. Op de terechtzitting werpt verwerende partij een nieuw middel van niet-ontvankelijkheid op. Zij legt een besluit voor van de gemeenteraad van de stad Aarschot van 14 november 2011, waarbij een nieuw politiereglement voor de privatieve ingebruikname van de openbare weg voor horecaterrassen wordt goedgekeurd dat “het voorgaande” “vervangt” en geldig is vanaf 1 januari 2012. Verwerende partij betoogt dat de bestreden bepalingen van artikel 4, §§ 1 tot 3 “in het nieuwe reglement grotendeels opgenomen [zijn] onder de artikelen 21, 22 en 23, welke inhoudelijk echter geenszins identiek zijn aan de tekst van de bestreden bepalingen”. Volgens verwerende partij is het door verzoeker met huidig beroep bestreden reglement niet meer van kracht en is het beroep zonder voorwerp.

4.3.2. Verzoeker argumenteert dat het door hem bestreden artikel 4, §§ 1-3, inhoudelijk niet wezenlijk verschilt van de nieuwe artikelen 22-25 en dat, met toepassing van de rechtspraak van de Raad van State betreffende het materieel voorwerp van het beroep, het beroep dat gericht werd tegen de inmiddels ver-

vangen beslissing geacht moet worden te zijn gericht tegen de vervangende beslissing.

4.3.3. Zoals verzoeker terecht opmerkt, hoeft de vaststelling dat het bestuur de initieel bestreden beslissing door een nieuwe heeft vervangen niet in alle omstandigheden te betekenen dat het beroep onontvankelijk is geworden.

Zoals de Raad van State bijvoorbeeld ook in het arrest inzake Tück, nr. 140.646 van 15 februari 2005 en in het arrest inzake het OCMW van Sint-Genesius-Rode en anderen, nr. 210.965 van 3 februari 2011, oordeelde, is dat onder meer niet het geval “wanneer die vervangende beslissing inhoudelijk niet wezenlijk van de eerste verschilt waardoor het materieel voorwerp van het beroep ongewijzigd is gebleven”. Dan kan in principe het beroep geacht worden tegen de vervangende beslissing gericht te zijn, voor zoveel althans de verzøkende partij, om redenen die de hare zijn, niet zou hebben verkozen tegen de vervangende beslissing met een nieuw annulatieberoep op te komen.

Een onderzoek naar de mate waarin bepalingen van het nieuwe reglement samenvallen met het bestreden oude reglement, de mate waarin de oorspronkelijk aangevoerde middelen betrokken kunnen worden op de vervangende beslissing en, daarmee samenhangend, een onderzoek naar het antwoord dat is te geven op de exceptie van verwerende partij of op eventueel zelfs ambtshalve op te werpen excepties, zou vereisen dat het debat wordt heropend, om het auditoraat toe te laten over dit alles een aanvullend verslag op te stellen waarover de partijen zich in een laatste memorie nader kunnen verklaren.

Omdat evenwel door geen van beide partijen wordt betwist dat het nieuwe reglement ten minste gedeeltelijk gelijk loopt met aangevochten bepalingen uit het oude reglement en omdat, zoals hierna zal blijken, de aangevoerde middelen hoe dan ook niet kunnen overtuigen, is de Raad van State van oordeel dat bedoeld onderzoek om proceseconomische redenen achterwege mag blijven.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan “van de vrijheid van handel (decreet D’Allarde) en art.135 § 2 Nieuwe Gemeentewet”,

Toegelicht wordt dat het bestreden reglement, door onder meer te bepalen welke kleur de luifel, het windscherm, de stoelen, parasols en dergelijke meer, “van het terras van verzoeker” mogen hebben, een onaanvaardbare inbreuk vormt op de vrijheid van handel en nijverheid. Dergelijke inmenging in de wijze waarop verzoeker “zijn terras” wenst vorm te geven heeft immers geen enkele uitstaans met enige ordehandhavingsbehoefte.

Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State nr. 206.209 van 1 juli 2010, waaruit blijkt dat de voormelde vrijheid van handel en nijverheid slechts aan beperkingen kan worden onderworpen voor zover ze aangepast zijn aan de concrete ordehandhavingsbehoeften en ze er een redelijk verband van evenredigheid mee vertonen.

6. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker vooreerst de ingrijpende aard van de talrijke beperkingen op de wijze waarop hij “zijn terras” wenst vorm te geven.

Voorts meent hij ook dat wanneer de overheid het gebruik van het openbaar domein aan een handelaar toestaat (tegen vergoeding bovendien), het decreet d’Allarde niet buiten werking mag worden gesteld, tenzij zulks noodzakelijk is in het kader van de openbare orde en veiligheid.

Beoordeling

7. Zoals verwerende partij terecht opmerkt en uit het “onderwerp” van het bestreden besluit blijkt, regelt deze “de privatieve ingebruikneming van het openbaar domein” door de plaatsing van “terrassen van horecaterrassen”. Onder horecaterras wordt luidens artikel 2 van het besluit verstaan: de uitbreiding van de horecazaak door middel van een terras op het openbaar domein aansluitend op of in de onmiddellijke omgeving van de horecazaak. Uit het dossier blijkt dat de verwijzing naar het openbaar domein begrepen moet worden als het openbaar domein van de gemeente: artikel 4 heeft betrekking op de grote markt en de pleinen en voetpaden van het handelscentrum.

Het uitgangspunt van verzoeker, dat de gemeente zich aldus mengt met de wijze van opstelling van “zijn terras”, moet dan ook fundamenteel worden genuanceerd. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bevoegdheid die op grond van artikel 42 van het gemeentedecreet aan de gemeenteraad toevallt om, als beheerder van het gemeentelijk openbaar domein, de voorwaarden te bepalen waaronder de gemeente het openbaar domein privaat in gebruik kan (en wil) geven, te onderscheiden is van zijn bevoegdheid om met het oog op de handhaving van de openbare rust, veiligheid en gezondheid in de gemeente algemene politiereglementen vast te stellen op grond van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet. De aanhef van het bestreden reglement – zoals ook de aanhef van het nieuwe reglement – verwijst dan ook niet zonder reden naar voormeld artikel 42 van het gemeentedecreet, en niet naar artikel 135 van de nieuwe gemeentewet.

Er zij aan herinnerd dat de goederen die tot het openbaar domein behoren fundamenteel verschillen van de goederen die behoren tot het private domein van rechtspersonen van publiek recht en *a fortiori* van de goederen die aan natuurlijke personen of rechtspersonen van het privaat recht toebehoren. Ze zijn dan ook aan bijzondere rechtsregels onderworpen. Verwerende partij wijst er terecht op dat het openbaar domein in principe niet mag worden ingenomen voor privatieve doeleinden, zoals de uitbating van een handel. Daar waar het

eenieder in beginsel vrij staat om enige economische activiteit naar keuze uit te oefenen, waarbij beperkingen op die vrijheid mogen worden opgelegd voor zover zich concrete ordehandhavingsbehoeften voordoen, neemt die vrijheid niet weg dat op het openbaar domein eenieder zich dient te gedragen naar de wetten en besluiten van dat openbaar domein. Inzonderheid dient eenieder de bestemming tot het gebruik van allen te eerbiedigen, wat in principe de toe-eigening van het privatieve genot voor bijvoorbeeld handelsdoeleinden ervan uitsluit. Is elk privaat gebruik niet uitgesloten, dan nog is het slechts toegelaten wanneer de overheid aan wie het beheer ervan toekomt, het toelaat – en in de mate dat zij het toelaat. Het valt aan die overheid toe om te bepalen binnen welke grenzen zij dat privatieve gebruik aanvaardbaar acht. De goederen van het privaat domein worden daarentegen vrij beheerd door de personen die titularis zijn van rechten daarop, binnen de grenzen van wat door wetten en reglementen is toegelaten, waaronder ook de politiereglementen op de handhaving van de openbare orde, indien dit voor het behoud van de openbare orde noodzakelijk is; die goederen kunnen geaffecteerd worden voor lucratieve activiteiten.

Wanneer een persoon, zoals verzoeker, zijn horecazaak wenst uit te breiden door middel van een terras op het openbaar domein, waardoor hij voordelen met uitsluiting van de andere gebruikers kan genieten, is een optreden van de overheid vereist, bijvoorbeeld in de vorm van een terrasvergunning, zonder dewelke zijn ingebruikneming een schending van het recht van gemeenschappelijk gebruik van het openbaar domein zou uitmaken. Die vergunning betreft echter, zoals verwerende partij terecht benadrukt, een precaire en herroepbare gunst van de overheid. Bovendien moet die verenigbaar blijven met de openbare bestemming van het trottoir, hetgeen verklaart dat het bestuur in voorkomend geval ook rekening houdt met de veiligheid en de openbare overlast bij het uittenken van de vergunningsvoorwaarden, zo bijvoorbeeld met betrekking tot de toegankelijkheid voor de hulpdiensten. Zo een subsidiaire bekommernis volstaat op zich niet om de bestreden bepalingen van het besluit tot een politiemaatregel te maken in de zin van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet.

Artikel 1 van het thans bestreden reglement omschrijft het toepassingsgebied en bepaalt de verschillende zones; artikel 2 verduidelijkt de gebruikte terminologie; artikel 3 bepaalt de toegelaten begrenzing van het terras; artikel 4 – dit is het artikel waar verzoeker zich aan stoort – legt allerlei vereisten op inzake de vormgeving van het terras; artikel 5 regelt de aanvraag en vergunning, artikel 6 de opstelling, artikel 7 de schorsing en intrekking van de vergunning en artikel 8 bevat tenslotte nog een overgangsmaatregel. Niet blijkt dat de welbepaalde door verzoeker geviseerde, hiervóór geciteerde paragrafen van dat artikel 4 wezenlijk zijn ingegeven door een oogmerk van ordehandhaving.

8. De vrijheid van handel belemmert aldus geenszins dat het de overheid, in het geval hij aan horeca-uitbaters de gunst verleent om op het openbaar domein een terras te plaatsen, vrij staat om dat gebruik te regelen en de voorwaarden te bepalen hoe zij hun gebruiksrecht mogen uitoefenen. De concrete invulling behoort tot de discretionaire appreciatiebevoegdheid van de overheid, wat vanzelfsprekend niet wegneemt dat die beslissing een administratieve beslissing is, waarvan de wettigheid kan worden beoordeeld. Alzo kunnen de opgelegde voorwaarden getoetst worden aan bijvoorbeeld het gelijkheidsbeginsel – waarvan de schending overigens in het derde middel wordt aangevoerd – of aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële-motiveringsplicht. Doch, niet kan worden aangenomen dat het bestuur moet aantonen dat de vergunningsvoorwaarden tevens zijn ingegeven door, of ten minste in evenwicht moeten zijn met concrete ordehandhavingsbehoeften. Verzoeker toont in het besproken middel niet aan en de Raad van State ziet niet spontaan in waarom de bekommernis van verwerende partij om de stad meer uitstraling en commerciële aantrekking te geven niet inpasbaar zou zijn in voormelde beoordelingsvrijheid.

9. Ten overvloede zij opgemerkt dat bijzondere regelgeving geenszins verhindert dat de gemeente daarnaast haar bevoegdheid inzake algemene administratieve politie uitoefent; zij kan (ook) beperkingen opleggen aan terrassen vanuit een veiligheidsbepommernis, ongeacht overigens of deze zijn

opgesteld op domein- of op privégronden; dan wordt haar optreden echter ingegeven door een andere finaliteit dan zoals te dezen het gebruik te regelen en de voorwaarden ervan te bepalen.

10. Het eerste middel faalt naar recht.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “art.2.3.2 2 van het Gemeentedecreet van 15/07/05”, versta: van artikel 2.3.2, § 2, van de Vlaamse Codex voor ruimtelijke ordening (hierna: VCRO):

“Aangezien uit het eerste middel reeds is komen vast te staan dat het bestreden besluit op diverse vlakken betrekking heeft op de inkleuring van de ruimtelijke ordening en niet op de openbare veiligheid of de stadsfinanciën;

Dat ook de motivering van het bestreden besluit verwijst naar de ‘uitstraling’ van de terrassen en naar de ‘esthetische normen’, alsook naar de ‘kwaliteit van de openbare ruimte’;

Dat derhalve het bestreden besluit de facto een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening uitmaakt in de zin van art.2.3.2§3 Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening;

Dat geen enkel van de vormvoorschriften (adviezen, etc.) werd nageleefd.”

12. Verzoeker wijst in de memorie van wederantwoord op de aanhef van het bestreden besluit. De verwijzing naar esthetische normen, het uitzicht van de terrassen en het beeld van de openbare ruimte wijst uit dat het bestreden besluit volledig valt onder het toepassingsgebied van artikel 2.3.2, § 2, VCRO.

Beoordeling

13. In dezelfde gedachtegang die tot de verwerping van het eerste middel heeft geleid, volstaat een bekommernis voor de vormgeving van de terras-

sen niet om de bestreden bepalingen als een stedenbouwkundige verordening te kwalificeren.

Bij de bespreking van het eerste middel is reeds uiteengezet dat de gemeenteraad bij reglement vermag de voorwaarden te bepalen waaronder de gunst van een privatieve ingebruikneming van zijn gemeentelijk domein wordt toegestaan. Als bevoegde domeinbeheerder mag hij die toelating aan een vergunning onderwerpen en daarvoor de procedurele en inhoudelijke voorwaarden vastleggen, voor zover die laatste steunen op wettige redenen die verband houden met het gemeentelijk belang. Die redenen kunnen bijvoorbeeld betrekking hebben op de bestemming van het goed, het materiële behoud van het goed, de goede exploitatie en de netheid ervan, het financieel belang van de gemeente, de behoeften en het belang van de andere gebruikers van het openbaar domein en dies meer. Dat de gemeente daarbij ook oog heeft voor de visuele aankleding van de terrassen, is haar niet verboden: bij het bepalen van de vergunningsvoorwaarden voor het gebruik van het openbaar domein, mogen ook esthetische motieven spelen voor zover redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze het algemeen belang dienen. De gemeente, die op grond van het algemeen belang te allen tijde een preciaire terrasvergunning kan intrekken indien het gebruik ervan aanleiding geeft tot visuele vervuiling, vermag ook reeds preventief aan te geven onder welke voorwaarden dergelijke pollutie voorkomen wordt. Dat zij zulke voorwaarden stelt, maakt het reglement niet tot een stedenbouwkundige vergunning.

14. Een andere vraag is of die voorwaarden in voorkomend geval adequaat dan wel arbitrair zijn – zie ook hetgeen is overwogen *sub* 8 – maar zulks is niet de strekking van het voorliggende middel en houdt geen verband met de aangevoerde schending van artikel 2.3.2, § 2, VCRO.

Ten overvloede merkt de Raad van State op dat de vergunningsvoorwaarden gelden, onverminderd de voorschriften die gelden voor het behandelen van aanvragen voor stedenbouwkundige vergunningen en attesten. Artikel 5, punt F., van het bestreden reglement verwittigt dat voor vaste terrasconstructies, “o.a. terrassen met windschermen” (die langer dan 90 dagen blijven

staan) een “bouwvergunning” of “stedenbouwkundige vergunning is vereist”. Krachtens artikel 10, 10°, in hoofdstuk 10 ‘Openbaar domein’, van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 ‘tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is’, dan weer is het plaatsen van niet-overdekte horecaterrassen op het openbaar domein een vrijgestelde handeling. Bij het Verslag aan de regering wordt bij voormeld artikel 10, 10°, toegelicht dat hier geen maatbeperking geldt omdat “de overheid als wegbeheerder en concessieverlener impact heeft op hoe deze terrassen op openbaar domein worden opgericht”. Tevens wordt toegelicht dat bij de plaatsing van terrassen steeds rekening gehouden dient te worden met verordeningen die handelen over wegen voor voetgangersverkeer.

15. Ook het tweede middel faalt naar recht.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een derde middel voert verzoeker aan dat het bestreden besluit op diverse punten het gelijkheidsbeginsel schendt, omdat het onderscheid tussen en de verschillende behandeling van de horeca-uitbaters in de drie zones niet objectief verantwoord is en, voor wat de luifels betreft, aan naburige handelaars geen beperkingen worden opgelegd.

17. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker hier enkel aan toe dat de luifels van de apotheker, het interim-kantoor, de boekhandel, de kledijwinkel en het Chinees restaurant aan geen enkele beperking wordt onderworpen terwijl ze ook mee het straatbeeld bepalen.

Beoordeling

18. Verzoeker blijft in gebreke om in het inleidend verzoekschrift de beweerde ongelijke behandeling concreet uit te werken. Het volstaat dan ook

vast te stellen dat de indeling in drie zones een ruimtelijk objectief criterium is en dat verwerende partij in de memorie van antwoord, door verzoeker niet meer te-gengesproken, uiteenzet dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specificiteit van de terrassen in de diverse zones en dat alzo uitdrukkelijk werd bepaald dat er wordt gestreefd naar een soepelere regeling voor de horecaterrassen buiten het centrum nu ze minder talrijk zijn en een minder grote impact hebben op de kwaliteit van de openbare ruimte.

Wat ten slotte de luifels betreft van de andere panden waarnaar verzoeker verwijst, zij opgemerkt dat ze bezwaarlijk geregeld kunnen worden in het kader van een regelgeving die specifiek het privatieve gebruik van de openbare ruimte voor de plaatsing van horecaterrassen betreft.

19. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 juli 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest